

ψυχραιμία του στο τέλος, και θάρτανε σε κάποια άποροχόρητα, που τα προαιθανόταν από χρώνα...

Πήρε, λοιπόν, πάλι το μεγάλο δρόμο, λιπήμενος, στεκόνας άφρονήμενος μπρός στα μικρομιάζα... Οι σκουμένες πλευρές του φανόσαν, τώρα, σά βουβές γυναίκες, που θρηνοούσαν. Και το μυαλό του πήγε στη μάνα και στις αδερφές του πεθαμένου, που ζούσαν στην έπαρχία, και δεν είχαν μάθε ακόμα το γαμω του. Τις γυναίκες εκείνες δεν τις ήξευρε, αλλά κάποτε του είχε δείξει γράμματά τους. Τώρα εκείνες ίσως να γελούσαν—άλλά σε λίγο θα μαθαίνανε την είδηση... Και το γέλιο τους θα πάγωνε με μιὰς—έτσι και να πάγωνε για πάντα!

Σιγά-σιγά, έφτασε στη γέφυρα. Και σε λίγο, προόβυαν τὰ φώτα του Ζάπτεο.

Βγήκε στη λεωφόρο Συγγρού, κι άρχισε ν' άνηφορίζει προς το Ζάπτεο.

Η κίνηση ήταν φτασιμένη, τώρα, στο κατακόρυφο. Η πλατεία, τα λαγοροπλατεία ήταν γιομάτα κόσμο.

Ο κινηματογράφος έπαιζε μια είδηση ταινία. Η μουσική σκόρπιζε τούς χαρούμενους σκοπούς μιὰς όπερέτας.

Κάθισε σ' ένα τραπέζι κι άρχισε να κοιτάει την ταινία. Σε λίγο, η προσοχή του είχε άποροσφορηθεί τόσο πολύ, που έχασε τελείως όσα έγιναν. Παρακολούθησε τις περιπέτειες ενός άστειου κατεργάρη, που τον έπαιζε κάποιος μεγάλος κομωδός ήθοποιός. Το πλήθος μόνο που δέ χειροροτούσε. 'Αλλά κι' αυτό έγινε στο τέλος, όταν η ταινία είχε εκκλήνυχται!

Έπειτα ό κόσμος σκόρπισε, κι έμεινε πάλι μόνος. Τότε περιπλανήθηκε στα δέντρα.

Το Ζάπτεο ήταν τώρα έρημο. Η ύγρασία ήταν άρχετὰ διατρασική, έξ αιτίας της γθενοαβοανήης βοοής—κι' ήταν άκόμα καλοκαίρι—κι' οι ποταί θαμώνες—που συνήθως ξενοχτούν εκεί, το είχαν εξακαταλείψει.

Μέσ' στη σιωπή, τότε, ξεαναμνήθηκε τον πεθαμένο φίλο. Όλα όσα είχαν συμβεί, στο διάστημα της ήμερας εκείνης, ξεαναήσαν στο μυαλό του.

Θυμήθηκε όλες τις λεπτομέρειες: Τη νεκροφόρα που πισίλιζε τον κόσμο, τη σαπινοκοινορά της ζωντοχόρα, τους άγνωστούς που χασογελοούσαν.

Και τότε, ξαφνικά, ένα όγος πέοασε στην πλάτη του. Είπε όλη τη σπηνή της ταφής—έκείνη που δέ θέλησε να δει πραγματικά, είπε το φρέτρο να κατεβαίνει μέσ' στο λάζο, την πρώτη χούφτα χώματος, που έπεφε άπάνω,—ίσως κανένα μάτι να διακοφτεί... Και συλλογιόστηκε το φίλο του, που θα περνούσε, τώρα, την πρώτη του τη νύχτα, μέσ' στον τάφο, με τα μάτια του για πάντα πιά κλειομένα, με τα χείλη του για πάντα σφραγισμένα...

Τό χέρι, που το είχε γγίσει τόσες φορές, θάλωνε στο χώμα, και άβιμενε, στο τέλος, ένα κόκαλο, σάν τα σταρωτά έκείνα κόκαλα, που τα βλέπει κανένας στις είκονες, κάτω από το τεκτονικό κρανίο!

Δέν ξαίρω πώς τού ήρθε στο μυαλό, πώς ό φίλος του, εκείνη τη στιγμή, μέσ' στο θρεμμένο χώμα του, θα κρύνει!...

Αιτή η όδεα του ήταν, τώρα, άνυποφορη. Δοκίμασε ν' άντιδράσει. 'Αλλά δέ μισροστέ.

Χωρίς να θέλει, τότε, πήρε ξανά το δρόμο του νεκροταφείου.

Η ήσυχια, τώρα, ήταν άπόλυτη. Ξαναείδε τις μεγάλες πλευρές, πουνοιαζαν μέ γυναίκες που θρηνοούσαν. Είπε πάλι τα κλειομένα μαρμαράδικα, με τους σταυρούς και μέ τις προτομές στις πόρτες, και την ταβέρα, που είχε κάποτε πιά μισροστά.

Είπε την πύλη με τα σιδερένια κάγκελα. 'Εφεγγε μόλις, άμειδρά, στο φώς του δρόμου—ένα φώς μονωτό κι' άπελυομένο. 'Εμοιαζε σά νάκλεισε για πάντα, σά να μίν υπήρχε τρόπος πιά ν' άνοιξει—σάν ένα στόμα που κρατεί τα μυοτικά του, και δέν ύπάρχει τρόπος να τα πεί...
Τίποτα πιά δέ σάλανε τριγύρω, τίποτε δέν ήταν ζωντανό. 'Ενας γκιώνης βογοούσε, μοναχά, και, παρατέρα, άλλος ένας γκιώνης.

Μέσ' στο κομητήριο, ήταν, τώρα, έν' άδιατέραστο σκοτάδι. 'Η καρδιά του κόντευε να σπάσει.

Πιάστηκε από τα σιδερένια κάγκελα, και κείνα του παγώσανε τα χείρα...

Τότε, ξαφνικά, κυλιόστηκε στα γόνατα, κι' άρχισε να κλαίει με ληγμούς.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- 'Εμείς φοιμί δέν είχαμε κι' οι σκύλοι πητές έσσαν.
- Τό μισροχείμωνο ή γορά θυμήθηκε πετόνι.
- 'Η άρρωστέια μταίνει με τό σακί και βγαίνει με τό βελόνι.
- Σάν φοφήση τ' άλλόγ μου, άς μί βγη χλωρό χορτάρι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τα μετά θάνατον

Όταν μιὰ φορά άρχισαν στη Γαλλία να κείνε τους νεκρούς, μιὰ έφημερίς άπέτειε προς διαφόρους συγγρομείς κι ποιητές την ερώτηση:

«'Ηθέλαν μετά θάνατον να ταρούν ή να τους κάρουν?»

Μιζή με τις άλλες άπαντήσεις, που ήταν φρεσκά όλες έξυπνες, η διατέρα έντύπωση έκανε ή τοι' 'Αλφόνσου Δοδέ:

«—Νά ταρο ή να κάρ και τα δύο μου είνε έξίσου διαφόρετα» άπάντησε ό συγγρομής τοι' 'Ταοταρίνου.

'Από τις Γαλλικές έφημερίδες έπλησαν τό ζήτημα και ή 'Ελληνική. σιγά-σιγά δέ άρχισαν να μιλούν κι' αυτό και στα σάβωνα. Σε μιὰ μάλιστα, άπ' τις προέφμενες φιλοσοφικές έσπερίδες της κ. 'Αγγελών Βλάζου έτέθη τό ίδιο ερώτημα και ό κ. Πάπ. νεαρός τότε άκόμα, όταν ήρωτήθη τί προτιμάει, κλιότανό ή τάφον, άπάντησε:

«—Όταν πεθάνω, φορούς... να μέ κεντήση!»

Πώς έωσαν δ' 'Ανδρούτσος τόν Γκούρα

Λίγα χρόνια πού της 'Επαναστάσεως του 1821, ένα από τα κλιόκρια τοι' 'Οδυσσέως 'Ανδρούτσου, που ήταν τότε άρματούχος της Λεϊβαδιάς, ό Γκούρας, σκότώσε, κατόπιν φιλονεικίας, έναν Τούρκο πρόκοιτο στη Χαλκίδα.

Ό Γκούρας ανέληφθη κι' αυτό τό φόνο και φυλακίσθηκε στα μισροδωμια της Χαλκίδος, έκινδύνε μάλιστα να καταδικασθί σε θάνατο!

Ό 'Οδυσσέας, θέλων να σώσει τό κλιόκριο του, κατέφυγε σε διάφορα μέσα, άλλ' άπέτυχε. Τότε σκέφθηκε να έραμοσή τον δόλο κι' έκάλωσε στη θήβα, όπου έμεινε, τρεις 'Οθωμανούς προκοίτους της Χαλκίδος, για κινήση.

Οι 'Οθωμανοί δεχθήκαν τη φιλική πρόκληση τοι' 'Οδυσσέως και πήγαν στη θήβα. Έκει ό 'Ανδρούτσος, αφού φάγανε κι' έπιναν, τους έλε στοι' ταμπουσί τοι' τέλος αβτι είνε αιχμάτωσι του, όσο να σθί άπάντησης από τον Μπέη της Χαλκίδος για τό Γκούρα.

'Εγγραφε λοιπόν άμέσως στον τοπάρχη της Χαλκίδος τα έξης:

«Πασσά μου,

«Νά μου στείλεις τον Γκούρα, άν θές να σου στείλω τους τρεις Μπέηδες.»

'Οδυσσέας.

Κι' ό Πασσάς, θέλοντας και μη, έλευθήσε τον Γκούρα, για να σώσει τους Τούρκους προκοίτους.

Όταν άνοιγει ή όρεξη των άδελφών 'Ιταλών

Μετά τους Βαλκανικούς πολέμους μεροκι 'Ιταλοί, έχοντας άποτέροους πολιτικούς σκοπούς, ήσαν ν' άγοράσουν από τους Τούρκους, που έφταναν άπ' την 'Ελλάδα, διάφορα μεγάλα χτήματα και τοιυλίκια στη Μακεδονία. Καθώς άπειδήθη μάλιστα έν των ύστερο, τα γόνατια των 'Ιταλών αυτών τα διέθετε διά Τραπεζών ή 'Ιταλική Κυβέρνησης.

Τό ζήτημα αυτό άπεσχόλησε τότε και την Κυβέρνησαν τοι' κ. Βενιζέλου, ή οποία ζήτησε την γνώμη διαφόρων πολιτικών γνωροζόντων καλα τα πράγματα της Μακεδονίας.

Τότε προσήλθε και ό μακαρίτης 'Ιων Δραγούμης και έλετε στον κ. Βενιζέλο:

—Κάλλιο φειδί στον κόρφο μας, παρά 'Ιταλοί στη Μακεδονία!...

'Η Κυβέρνησης κατάλαβε άμέσως πόσο δίκιο είχε ό δειμνητος Δραγούμης κι' έψηφισε άμέσως σχετικόν άπαγορευτικό νόμο, διά τοι' όποιον έκοψε τη φορα και την όρεξη των άδελφών 'Ιταλών.

Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΟΡΑΚΩΝ

Ό Γάλλος καθηγητής Ρου άναφέρει σε κάποιο σύγγρομμα του ότι, μιὰ μέρα, ενώ βρισκόταν στο σταθμό τοι' Σάν Κροά, είδε σε άπόστασι πολλών μέτρον καμιά πενηνταριά κόρακας, οι όποιοι έξεβαλλαν όρεγια κρυγιάς. Όταν έπλησίασαν περισσότερο προς τό μέρος τον, οι κρωγμοί έπαραν και κάποια έξαιρετική κινήσις παρετηρήθη. Σε λίγο είδε έναν μαυρο όγγο που έπεφε στη γη. 'Ηταν ένας κόρακας, τον όποιον είχα φρονέσει ό σίντροφοσι του, πους ξέρε για ποιό αίτια. 'Ο καθηγητής Ρου προσθέτει ότι στοις κόρακας ύπάρχει μεγάλη πειθαρχία και ότι οι καταδικαζόμενοι έξ αυτών ύφιστανται την τιμοφία τους χωρίς καμιά διαμαρτυρία.

